

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি পুৰা এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিয়া, ইয়াৰ দ্বাৰাহে তোমালোক সতোপ্ৰধান হ'বগৈ"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কোনটো দয়া বা কৃপা কৰে?

উত্তৰ: পিতাই সন্তানসকলৰ কল্যাণৰ হেতু যি ডাইৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) দিয়ে এই ডাইৰেকশ্বন দিয়াটোৱে হৈছে তেওঁৰ দয়া বা কৃপা। পিতাৰ প্ৰথম ডাইৰেকশ্বন হৈছে - মৰমৰ সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা। দেহী-অভিমানীসকল বহুত শান্ত হৈ থাকে তেওঁলোকৰ কেতিয়াও ওলোটো খেয়াল চলিব নোৱাৰে।

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলে পৰস্পৰৰ মাজত কি চেমিনাৰ (আলোচনা) কৰিব লাগে?

উত্তৰ: যেতিয়া পৰিচ্ৰমা কৰিবলৈ যোৱা তেতিয়া স্মৰণৰ ৰেচু (দোৰ) লগাবা আৰু পিছত বহি পৰস্পৰৰ মাজত চেমিনাৰ (আলোচনা) কৰিবা যে কোনে কিমান সময় পিতাক স্মৰণ কৰিলে। ইয়াত স্মৰণ কৰাৰ কাৰণে বহুত ভাল একান্ত অৱস্থা আছে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক সুধিছে - তোমালোকে কি কৰি আছা? আত্মিক সন্তানসকলে কয় - বাবা, আমি সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হ'লো আকৌ বাবা আপোনাৰ শ্ৰীমত অনুসৰি আমি সতোপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ম। এতিয়া বাবা আপুনি মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাইছে। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। পুৰণিতকৈও পুৰণি কথা। সকলোতকৈ পুৰণি হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা, ইয়াত একো প্ৰদৰ্শন কৰাৰ কথা নাই। প্ৰত্যেকে নিজেই নিজৰ অন্তৰক সোধা যে মই পিতাক কিমান সময় স্মৰণ কৰোঁ? কিমানলৈকে সতোপ্ৰধান হৈছোঁ? কি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ? অন্তিম সময়তহে সতোপ্ৰধান হ'বগৈ। তাৰো সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। যিয়ে যি কৰে সেয়া নিজে নিজৰ কাৰণেই কৰে। পিতাইও কোনো দয়া নকৰে। বাবাই সন্তানসকলক তেওঁলোকৰ কল্যাণৰ কাৰণে ডাইৰেকশ্বন দিয়ে, বাবাই এয়াই দয়া কৰে। পিতাতো হৈছে কল্যাণকাৰী। কিছুমান সন্তানে জ্ঞান ওলোটাকৈ বুজি লয়। বাবাই অনুভৱ কৰে - দেহ-অভিমানীসকল অহংকাৰী হয়। দেহী-অভিমানীসকল বহুত শান্ত হৈ থাকিব। তেওঁলোকৰ কেতিয়াও অদৰকাৰী খেয়াল নাহে। পিতাইতো সকলো প্ৰকাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। মায়াও বহুত শক্তিশালী হয় ভাল-ভাল সন্তানসকলকো প্ৰহাৰ কৰে, সেইকাৰণে ব্ৰাহ্মণৰ মালা হ'ব নোৱাৰে। আজি বহুত ভালদৰে স্মৰণ কৰে, কাইলৈ দেহ অহংকাৰত এনেকৈ আহি যায় যেন ষাণ্ড গৰুহে অথবা গিৰ্গিত (তেজপিয়া)। ষাণ্ডৰ বহুত অহংকাৰ থাকে। ইয়াৰ ওপৰত এটা যোজনাও আছে - দেহ-অভিমানী ষাণ্ডে স্বৰ্গৰ সংগীত কি বুজিব.....। দেহ-অভিমান বৰ বেয়া। বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। শিৱবাবাইতো কয় - আই এম ম'ষ্ট অবিডিয়েন্ট চাৰ্ভেণ্ট (মই একান্ত বাধ্য সেৱক)। এনেকুৱা নহয়, নিজকে চাৰ্ভেণ্ট বুলি কৈ নবাবৰ দৰে আচৰণ কৰি থাকিবা। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, সতোপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এয়াতো বহুত সহজ, ইয়াত কোনো হে-চৈ কৰিবলগীয়া কথা নাই। মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। য'লৈকে নোযোৱা মনে-মনে স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া পিতাই সহায় কৰে। পিতাতো আহিছেই সহায় কৰিবৰ বাবে। পিতাৰ এইটো খেয়াল থাকে - সন্তানসকলে যাতে কোনো ভুল নকৰে। মায়াই ইয়াতে ঘোচা মাৰি দিয়ে। দেহ-অভিমান বহুত বেয়া। দেহ-অভিমানত অহা বাবে একেবাৰে তলত আহি পৰিছে। বাবাই কয় - ইয়াত আহি বহিলেও ম'ষ্ট বিল'ভেড (আটাইতকৈ মৰমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰিবা। পিতাই কয় - মইহে পতিত-পাৱন হওঁ, মোক স্মৰণ কৰিলে, এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হ'ব। সন্তানসকলৰ এতিয়া এনেকুৱা অৱস্থা হোৱা নাই যে যিকোনো লোককে ভালদৰে বুজাব পাৰিব। জ্ঞান তৰোৱালতো যোগৰ ধাৰ লাগে। নহ'লে তৰোৱাল কোনো কামৰ নহয়। মূল কথা হৈছেই স্মৃতিৰ যাত্ৰা। বহুত সন্তানে অদৰকাৰী ধান্দাত লাগি থাকে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নাথাকে আৰু নপড়ে সেইকাৰণে ইয়াৰ বাবে সময় নাপায়। পিতাই কয় - এনেকুৱা পৰিশ্ৰম নকৰিবা যি ধান্দা আদিৰ পিছত নিজৰ পদ হেৰুৱাবলগীয়া হয়। নিজৰ ভৱিষ্যত গঢ়িব নালাগে জানো। কিন্তু সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। ইয়াতেই বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। বহুত ডাঙৰ-ডাঙৰ মিউজিয়াম আদি চম্ভাল কৰোঁতা আছে কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নাথাকে। বাবাই বুজাইছে - দুখীয়া, বন্ধনত থাকোঁতাসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বেছিকৈ থাকে। বাৰে-বাৰে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকে। শিৱবাবা, আমাৰ এই বন্ধন আঁতৰাই দিয়া। অৱলাসকলৰ (শক্তিহীনা নাৰীসকলৰ) ওপৰত অত্যাচাৰ হয়, ইয়াৰো গায়ন আছে।

তোমালোক সন্তানসকল বহুত মিঠা হ'ব লাগে। সঁচা-সঁচা ষ্টুডেন্ট (শিক্ষাৰ্থী) হোৱা। যি ভাল ষ্টুডেন্ট হয় তেওঁ একান্ত বাগিছাত গৈ পড়ে। তোমালোককো পিতাই কয় - য'লৈকে পৰিচ্ৰমা কৰিবলৈ নোযোৱানিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক

স্মৰণ কৰিবা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ ৰাখিবা। সেই ধন উপাৰ্জনৰ তুলনাত এই অবিনাশী ধন বহুত শ্ৰেষ্ঠ। সেই বিনাশী ধনতো ছায় হৈ যাব। বাবাই জানে - সন্তানসকলে পুৰা সেৱা নকৰে, কাচিৎহে স্মৃতিত থাকে। যিটো প্ৰকৃত সেৱা কৰিব লাগে সেইটো নকৰে। বাকী স্থূল সেৱালৈ ধ্যান গুচি যায়। যদিও ড্ৰামা অনুসৰি হয় কিন্তু পিতাই পুৰুষাৰ্থতো কৰাবই নহয় জানো। পিতাই কয় - যি কামেই নকৰা - কাপোৰ চিলোৱা, পিতাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণতে মায়াই বিঘনি আনে। বাবাই বুজাইছে শক্তিশালীজনৰ সৈতে মায়াইও শক্তিশালী হৈ যুদ্ধ কৰে। বাবাইও (ব্ৰহ্মা) নিজৰ বিষয়ে শুনায়। মই শক্তিশালী হওঁ, এইটো জানো যে মই বেগৰ টু প্ৰিন্স (ভিক্টৰ পৰা ৰাজকুমাৰ) হ'মগৈ তেতিয়াও মায়াই বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে। মায়াই কাকো ৰেহাই নিদিয়ে। শক্তিশালীসকলৰ সৈতে আৰু বেছিকৈহে যুদ্ধ কৰে। কোনো-কোনো সন্তান বহুত নিজৰ দেহৰ অহংকাৰত থাকে। পিতা কিমান নিৰহংকাৰী হৈ থাকে। পিতাই কয় - মইও তোমালোক সন্তানসকলক নমস্কাৰ কৰোঁতা সেৱক হওঁ। তেওঁলোকে নিজকে বহুত উচ্চ বুলি গণ্য কৰে। এই দেহ- অহংকাৰ সকলো আঁতৰাব লাগে। বহুতৰ মাজত অহংকাৰৰ ভূত বহি আছে। পিতাই কয় - নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। ইয়াততো বহুত ভাল সুযোগ আছে। ফুৰা-চকা কৰিবলৈও ভাল। আজৰিও আছে, পৰিক্ৰমাও লগোৱা আকৌ ইজনে-সিজনক সুধিবা যে কিমান সময় স্মৃতিত থাকিল, অন্য কোনো ফালে বুদ্ধিতো নগ'ল? এনেকৈ নিজৰ মাজত চেমিনাৰ কৰিব লাগে। লাগিলে মহিলাসকলে বেলেগ, পুৰুষসকলে বেলেগে কৰা। মহিলাক আগত, পুৰুষ পিছত থাকিব লাগে কিয়নো মাতাসকলক চম্ভালিব লাগে সেইকাৰণে মাতাসকলক আগত ৰাখিব লাগে। বহুত ভাল একান্ত (নিজান পৰিৱেশ) আছে। সন্ত্যাসীসকলো একান্তত গুচি যায়। যিসকল সতাপ্ৰধান সন্ত্যাসী আছিল তেওঁলোক বহুত নিৰ্ভিক আছিল। পশু আদি একোলৈ ভয় কৰা নাছিল। সেই নিচাত আছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। সকলো ধৰ্মই যিবোৰ প্ৰতিষ্ঠা হয় প্ৰথমে সতাপ্ৰধান হয় পিছত ৰজো তমোত আহে। যিসকল সতাপ্ৰধান সন্ত্যাসী আছিল তেওঁলোক ব্ৰহ্মৰ আনন্দত মতলীয়া হৈ আছিল। তেওঁলোকে বহুত আকৰ্ষিত কৰিছিল। জংঘলত ভোজন পাইছিল। দিনে-প্ৰতিদিনে তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে শক্তি কম হৈ যায়।

গতিকে বাবাই ৰায় দিয়ে - ইয়াত সন্তানসকলৰ নিজৰ উন্নতি কৰাৰ বহুত ভাল সুযোগ আছে। ইয়ালৈ তোমালোকে উপাৰ্জন কৰিবলৈকে আহ। কেৱল পিতাক লগ কৰিলেই উপাৰ্জন হ'ব জানো! পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়াহে উপাৰ্জন হ'ব। এনেকৈ নাভাবিবা যে পিতাই আশীৰ্বাদ কৰিব। কেতিয়াও নকৰে। সেই সাধু লোকসকলে আশীৰ্বাদ দিয়ে, কিন্তু তোমালোক অৱনমিত হ'বই লাগিব। এতিয়া পিতাই কয় - জিন হৈ নিজৰ বুদ্ধিযোগ ওপৰত লগোৱা। জিনৰ কাহিনী আছে নহয় জানো। ক'লে যে মোক কাম দিয়া। পিতাইও কয় - তোমালোকক ডাইৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) দিওঁ, স্মৃতিত থাকা তেতিয়া বৈতৰণী পাৰ হৈ যাব। তোমালোক সতাপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব লাগিব। মায়াই যিমনেই মাথা নামাৰক আমিতো শ্ৰেষ্ঠ পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিম। এনেকৈ অন্তৰত পিতাৰ মহিমা গাই পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। কোনো মনুষ্যক স্মৰণ নকৰিবা। ভক্তিমাৰ্গৰ যি নীতি-প্ৰথা আছে সেয়া জ্ঞান মাৰ্গত হ'ব নোৱাৰে। পিতাই শিক্ষা দিয়ে যে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত তীব্ৰ বেগেৰে যাব লাগে। এইটোৱে হৈছে মূল কথা। সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাৰ ডাইৰেকশ্বন পোৱা যায় - ঘূৰিব-ফুৰিব গ'লে তেতিয়াও স্মৃতিত থাকা। তেতিয়া ঘৰো স্মৃতিত থাকিব, ৰাজ্য-ভাগ্যও স্মৃতিত থাকিব। এনেকুৱা নহয় যে স্মৰণত বহি বহি বাগৰি পৰিব লাগে। সেয়াতো আকৌ হঠযোগ হৈ যাব। এয়াতো চিধা কথা - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনো-কোনো সন্তান বহি-বহি বাগৰি পৰে সেই কাৰণে বাবাইতো কয় - চলোঁতে-ফুৰোঁতে, থাওঁতে-লওঁতে স্মৃতিত থাকা। এনেকুৱা নহয় যে বহি-বহি বেহঁচ হৈ যাব। ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ কোনো পাপ খণ্ডন নহ'ব। এনেকৈও মায়াৰ বহুত বিঘনি আছে। এই ভোগ আদিৰো নিয়ম আছে বাকী ইয়াত একো নাই। এয়া জ্ঞানো নহয়, যোগো নহয়। সাক্ষাৎকাৰৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল, সেইসকল আজি নাই। মায়া বহুত শক্তিশালী। সাক্ষাৎকাৰৰ কেতিয়াও আশাও ৰাখিব নালাগে। ইয়াতেতো পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে - সতাপ্ৰধান হ'বৰ বাবে। ড্ৰামাৰ বিষয়েও জানা, এয়া অনাদি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে যি ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ থাকে, ইয়াকো বুজিব লাগে আৰু পিতাই যি ডাইৰেকশ্বন দিয়ে সেইমতেও চলিব লাগে। সন্তানসকলে জানে - আমি পুনৰ আহিছোঁ ৰাজযোগ শিকিবলৈ। এয়া ভাৰতৰে কথা। এওঁলোকেই তমোপ্ৰধান হৈছে আৰু এওঁলোকেই সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাও ভাৰততে আহি সকলোৰে সংগতি কৰে। এইখন বৰ আচৰিত খেল। এতিয়া পিতাই কয় - মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোকে ৪৪ চক্ৰ লগোৱাৰ পুৰা ৫০০০ বছৰ হ'ল। এতিয়া আকৌ উভতি যাব লাগিব। এই কথাবোৰ আন কোনেও শুনাব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ যায়। এইখন হৈছে বেহদৰ পাঠশালা। সন্তানসকলে জানে যে বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়, তেওঁ অতি সুদক্ষ শিক্ষক, বহুত সুদক্ষ হয়। অতি স্নেহেৰে বুজায়। কিমান ভাল-ভাল সন্তান বৰ আৰামেৰে ৬ বজালৈ শুই থাকে। মায়াই একদম নাকত ধৰি লয়। আদেশ দি থাকে। আৰম্ভণিতে তোমালোক যেতিয়া ভাটীঠিত আছিল মম্মা-বাবাইও সকলো প্ৰকাৰৰ সেৱা কৰিছিল। যেনেকুৱা কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি আনেও কৰিব। বাবাইতো জানে মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক সকলো ক্ৰমানুসৰি আছে।

কোনো-কোনো সন্তান বৰ আৰামত থাকে। ভিতৰত শুই থাকে। বাহিৰত যদি কোনোবাই সোধে অমুক ক'ত আছে? তেতিয়া কয় - ইয়াত নাই। কিন্তু ভিতৰত শুই থাকে। কি-কি হৈ থাকে, পিতাই বুজায়। সম্পূৰ্ণতো কোনোৱে হোৱা নাই, কিমান ডিচ্চাৰ্টিচ (অহিত) কৰে। এনেয়েতো পিতাৰ বাবে গায়ন আছে - মাৰা বা মৰম কৰা, মই আপোনাৰ দুৱাৰদলি নেৰোঁ। ইয়াতেতো সৰু কথাতে বিতুষ্ট হৈ যায়। যোগত বহুত দুৰ্বল। পিতাই সন্তানসকলক কিমান বুজাই থাকে, কিন্তু কাৰো শক্তি নাই যে সেয়া লিখিব। যোগ থাকিলে লিখিবলৈও শক্তি পাব। পিতাই কয় - এইটো ভালদৰে সিদ্ধ কৰা যে গীতাৰ ভগৱান শিৱ, শ্ৰীকৃষ্ণ নহয়।

পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক সকলো কথাৰ অৰ্থ বুজায়। সন্তানসকলৰ ইয়াত নিচা লাগে আকৌ বাহিৰলৈ গ'লে সেই নিচা শেষ হৈ যায়। বহুত সময় নষ্ট কৰে। আমি উপাৰ্জন কৰি যন্তু সেৱাত দিম এনেকুৱা খেয়াল ৰাখি নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। পিতাই কয় - মইতো তোমালোক সন্তানসকলৰ কল্যাণ কৰিবলৈ আহিছোঁ, তোমালোকে আকৌ নিজৰ লোকচান কৰি আছা। যন্তুত যিসকলে কল্পৰ আগতে সহায় কৰিছিল তেওঁলোকে কৰি থাকে, কৰি থাকিব। তোমালোকে কিয় মগজ খটাই থাকা - এইটো কৰোঁ, সেইটো কৰোঁ। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে - যিসকলে বীজ সিঁচিছে সেইসকলে এতিয়াও সিঁচিব। যন্তুৰ বিষয়ে তোমালোকে চিন্তা নকৰিবা। নিজৰ কল্যাণ কৰা। নিজকে সহায় কৰা। ভগৱানক তোমালোকে সহায় কৰা জানো? ভগৱানৰ পৰা তোমালোকে লোৱা নে দিয়া? এইটো খেয়ালো আহিব নালাগে। বাবাইতো কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এতিয়া তোমালোক সংগমযুগত থিয় হৈ আছা। সংগমযুগতে তোমালোকে দুয়োফালে চাব পাৰা। ইয়াত কিমান অনেক মনুষ্য আছে। সত্যযুগত কিমান কম মনুষ্য হ'ব। গোটেই দিন সংগমত থিয় হৈ থাকিব লাগে। পিতাই আমাক কিহ'ৰ পৰা কি কৰি তোলে! পিতাৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (অপূৰ্ব, বিচিত্ৰ)। ঘূৰা ফুৰা কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব। বহুত সন্তানে সময় নষ্ট কৰে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেই বৈতৰণী পাৰ হ'ব লাগিব। কল্পৰ আগতেও সন্তানসকলক এনেকৈ বুজাইছিল। ড্ৰামা ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ থাকে। উঠোঁতে-বহোঁতে গোটেই কল্প বৃক্ষৰ স্মৃতি যাতে বুদ্ধিত থাকে, এয়া হৈছে পঢ়া। বাকী ধান্দা আদি লাগিলে কৰা। পঢ়াৰ কাৰণে সময় উলিয়াব লাগে। মিঠা পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা। যিমান স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। বচ বাবা, এতিয়া আপোনাৰ ওচৰলৈ গ'লোৱেই। পিতাৰ স্মৃতিত আকৌ শ্বাসো সুখময় হৈ যাব। ব্ৰহ্মজ্ঞানীসকলৰ শ্বাসো সুখময় হৈ যায়। ব্ৰহ্মৰে স্মৃতিত থাকে, কিন্তু ব্ৰহ্মলোকলৈ কোনো নাযায়। নিজেই শৰীৰ ত্যাগ কৰিব পাৰে। কোনোৱে উপবাসত থাকি শৰীৰ এৰে, তেওঁলোক দুখী হৈ মৃত্যুবৰণ কৰে। পিতাইতো কয় - খোৱা-বোৱা কৰা পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। মৰিবতো লাগিবই নহয় জানো। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা - যি কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি আনেও কৰিব.... এনেকুৱা আৰাম ভাল পোৱা হ'ব নালাগে যাৰ বাবে ডিচ্চাৰ্টিচ (অহিত) হয়। বহুত নিৰহংকাৰী হৈ থাকিব লাগে। নিজেই নিজক সহায় কৰি কল্যাণ কৰিব লাগে।

(2) পেচাগত কাম-কাজত ইমান ব্যস্ত হ'ব নালাগে যাৰ বাবে স্মৃতিৰ যাত্ৰা বা পঢ়াৰ বাবে সময় পোৱা নাযায়। দেহ-অভিমান বহুত অযথার্থ আৰু বেয়া, ইয়াক ত্যাগ কৰি দেহী-অভিমানী হৈ থাকিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে।

বৰদান: ৱিল পাৱৰ (ইচ্ছা শক্তিৰ) দ্বাৰা চেকেণ্ডত ব্যৰ্থক ফুলস্তপ (যতি) লগাওঁতা অশৰীৰী হোৱা চেকেণ্ডত অশৰীৰী হোৱাৰ ফাউণ্ডেচন (আধাৰ) হৈছে - বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তি। এই বৈৰাগ্য এনেকুৱা যোগ্য ধৰণী যে তাত যিয়ে সিঁচা তাৰ ফল ততালিকে পোৱা যায়। গতিকে এতিয়া এনেকুৱা ৱিল পাৱৰ (ইচ্ছা শক্তি) হওক যাতে যেতিয়াই সংকল্প কৰিলা যে ব্যৰ্থ সমাপ্ত তেতিয়াই চেকেণ্ডত সমাপ্ত হৈ যায়। যেতিয়াই বিচৰা, য'তেই বিচৰা, যেনেকুৱা স্থিতিত বিচৰা চেকেণ্ডত চেট(স্থিত) কৰি লোৱা, সেৱাই যাতে আকৰ্ষণ নকৰে। চেকেণ্ডত ফুলস্তপ (যতি) লাগি গ'লে তেতিয়া সহজে অশৰীৰী হৈ যাব।

স্লোগান: পিতাৰ সমান হ'বলৈ হ'লে বিপথগামীসকলক সঠিক মার্গলৈ আনোঁতা হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!